

Waarom de politieke kameleon Andy Burnham alweer niet de premier is die de Britten nodig hebben

Posted on 30 juli 2026 by Feike Reitsma

De politieke draaideur van Westminster heeft opnieuw een *prime minister* geproduceerd. Vorige week werd Andy Burnham beëdigd als de nieuwe premier van het Verenigd Koninkrijk, nadat Keir Starmer na amper twee jaar regeren door zijn eigen partij *rücksichtslos* aan de kant was gezet. Starmer bezweek onder een stapel beleidsmatige u-bochten en een dramatisch verlies van moreel gezag. Aan Burnham de taak om het zinkende Labour-schip te redden.

De kersverse premier liet er geen gras over groeien: direct bij zijn aantreden toonde hij zijn spierballen door zijn steun uit te spreken voor de strenge *Immigration and Asylum Bill* van zijn minister van Binnenlandse Zaken, Shabana Mahmood. Deze wet schrapt de permanente vluchtelingenstatus en verdubbelt de wachttijd voor een permanente verblijfsvergunning. Kiest Burnham nu werkelijk voor een streng asielbeleid of handelt hij uit politiek opportunisme?

‘Mancunian Way’

Om Burnhams migratiespagaat te begrijpen, moeten de politieke wortels van de nieuwe premier worden bekeken. Mainstream media schetsen hem veelal als de gedesillusioneerde Westminster-politicus die terugkeerde naar zijn Noord-Engelse thuisbasis om daar als *King of the North* een economisch wonder te verrichten. Kritische analyses in bladen als *The Spectator* en *The Guardian* schetsen echter een zakelijker beeld.

Burnham begon zijn carrière als een rasechte exponent van Tony Blairs *New Labour*-generatie. Jarenlang diende hij als minister in kabinetten die massale immigratie faciliteerden. Kritiek op de veranderende demografie werd in de kiem gesmoord door politieke correctheid. Burnham was destijds een technocraat die ook het EU-vrij verkeer van personen volledig omarmde.

Pas toen het electoraat in de traditionele arbeidersdistricten begon te muiten en Burnham in 2015 de strijd om het partijleiderschap verloor van de radicaal-linkse Jeremy Corbyn, zocht hij een regionale vluchtroute. Die vond hij in Manchester, waar hij zich vanaf 2017 als burgemeester profileerde met een zogeheten ‘zakenvriendelijk socialisme’.

Hoewel zijn pr-machine dit verkoopt als een triomf voor de gewone man, laten economische analyses zien dat het fundament voor de groei in Manchester al ver voor zijn aantreden werd gelegd. Bovendien dreef de vastgoedboom in het stadscentrum op de financiële sector en buitenlandse investeerders, terwijl de omliggende, armere arbeiderssteden in de regio bleven verpauperen.

Dat Burnham zich recentelijk in een discussie met partijkopstukken plotseling afzette tegen de *New Labour*-koers van Blair – die hij zelf decennialang volgde – is dan ook geen ideologische bekering. Toen de kans op de ultieme macht in Londen deze zomer plotseling reëel werd, liet Burnham Manchester net zo snel weer achter zich. Via een strategisch geplande tussentijdse verkiezing keerde hij in juni 2026 haastig terug in het nationale parlement, net op tijd om de vallende Starmer op te volgen. Het is de zoveelste heruitvinding van een politieke kameleon wiens standpunten puur meebewegen met de macht.

Autochtone kinderen in de minderheid

De dwingende noodzaak voor Burnhams retorische koerswijziging wordt pas echt duidelijk wanneer de demografische realiteit in kaart wordt gebracht. Het betreft cijfers die de Britse politieke klasse lang heeft gemarginaliseerd. Gerenommeerde demografen, onder wie professor David Coleman (Universiteit van Oxford) en professor Matthew Goodwin (Universiteit van Buckingham), becijferen dat indien de huidige migratietrends ongewijzigd doorzetten, autochtone Britten rond het jaar 2060 een minderheid zullen vormen in eigen land. Dat is geen natuurverschijnsel, maar het directe resultaat van decennialang politiek falen.

Nergens is deze transitie momenteel zichtbaarder dan in het Engelse staatsonderwijs. Waar in de jaren negentig nog zo'n 90 procent van de leerlingen autochtoon Brits was, is dat aandeel inmiddels gedaald tot onder de 60 procent. In een kwart van alle scholen vormen autochtone kinderen al een minderheid. Deze demografische verschuiving zet de sociale cohesie en de orde in het onderwijs onder druk. Het aantal schorsingen stijgt en fysiek geweld tegen leraren neemt toe, terwijl de druk vanuit de multiculturele doctrine groeit om traditionele disciplinaire maatregelen te versoepelen.

Voor Burnham is deze ingrijpende transitie op zichzelf niet het hoofdprobleem – zijn werkelijke zorg is de publieke opinie. Voor Burnham is migratie immers primair een kwestie van de juiste communicatie op het juiste moment.

Volgens grootschalig representatief onderzoek van peilingsbureau JL Partners, in opdracht van de denktank Migration Watch UK, ervaart de Britse bevolking de migratiestromen als volledig onbeheersbaar. Geconfronteerd met een positief migratiesaldo van bijna drie miljoen tussen 2019 en 2024, verklaart 61 procent van de Britten dat dit aantal veel te hoog is. Dit is een brede maatschappelijke consensus die dwars door alle regio's en opleidingsniveaus heen loopt; zelfs 57 procent van de Labour-kiezers deelt dit standpunt.

Op elk onderzocht beleidsterrein – van de overspannen woningmarkt en de haperende gezondheidszorg (NHS) tot de stijgende criminaliteit – oordeelt de bevolking negatief. Deze intense maatschappelijke druk vormt de electorale muur waartegen Burnham nu oploopt, en dwingt hem tot zijn nieuwste metamorfose.

Migratiecarrousel

Om de diepte van Burnhams opportunisme te peilen, moet de lezer de specifieke Britse migratie-instrumenten begrijpen die hij naar believen inzet of afzweert. Het meest sprekende voorbeeld is de *No Recourse to Public Funds*-regeling (NRPF). Dit wettelijke principe houdt in dat migranten met een tijdelijk visum tijdens hun eerste verblijfsjaren absoluut geen aanspraak mogen maken op openbare voorzieningen, zoals bijstand of sociale woningbouw.

In 2023, toen Burnham als burgemeester van Manchester fel ageerde tegen de toenmalige conservatieve regering, eiste hij nog schriftelijk dat de NRPF-regeling per direct werd afgeschaft. Tijdens zijn recente verkiezingscampagne in het conservatieve arbeidersdistrict Makerfield draaide Burnham echter geruisloos om: plotseling steunde hij het behoud van deze strenge uitsluiting om de lokale, ontevreden arbeidersklasse te sussen.

Geveinsde daadkracht

Nog een voorbeeld. In het verleden verzette Burnham zich herhaaldelijk tegen strenge migratiecontroles in de private sector en noemde hij verplichtingen voor verhuurders om de legale status van migranten te controleren 'racistisch'. Ook op het gebied van immigratiedetentie waaide hij met alle winden mee: van een principieel tegenstander van opsluiting tijdens zijn progressieve jaren tot een pragmatisch voorstander van capaciteitsuitbreiding zodra het electoraat erom vroeg.

Zijn huidige politieke dekking voor de strenge *Immigration and Asylum Bill* van het ministerie van Binnenlandse Zaken is dan ook een puur tactische noodgreep. Burnham moet daadkracht veinzen om na de desastreuze lokale verkiezingen de aanhoudende opmars van Reform UK te stoppen.

Terwijl de media momenteel sterk focussen op de financieel-economische uitdagingen voor het kabinet-Burnham – want in een stagnerende economie is het de vraag hoe hij belofte overheidsinvesteringen gaat financieren – en op zijn beperkte ervaring met buitenlands beleid, blijft de interne partijstrijd over migratie de werkelijke tijdbom onder zijn premierschap. Van Burnham kan geen enkele ideologische standvastigheid verwacht worden. Zolang hij de migratiecrisis blijft

benaderen als een puur communicatiedossier dat meebeweegt met de politieke wind, blijft het Britse asielbeleid steken in symptoombestrijding.

Dat de premier inmiddels klem zit tussen zijn rechtse retoriek en zijn eigen linkse achterban, is geen theoretische aanname – de interne strijd ligt reeds op straat. Achter de schermen mort de progressieve Labour-fractie hevig. Een kleine tachtig Labour-parlementsleden stuurden een brandbrief waarin ze eisen dat Burnham de strenge asielkoers laat varen om de progressieve achterban niet definitief te verliezen.

Ideologische snelkookpan

Dat leidde in het parlement al tot een stemming waarbij veertien partijgenoten openlijk rebelleerden. De spanningen liepen direct na de beëdiging zo hoog op dat Mike Tapp, de kersverse staatssecretaris voor Migratie die openlijk milde uitzonderingen bepleitte op het harde asielbeleid, direct het veld moest ruimen.

Burnham probeert wanhopig de rechterflank van het land te sussen door vast te houden aan de strenge asielwetgeving van *Home Secretary* Shabana Mahmood. Tegelijkertijd probeerde hij de interne partijvrede af te kopen door de uitgesproken linkse Ed Miliband te herbenoemen op een zware post. Met deze wankelende spagaat en een morrende achterban heeft Burnham zijn kersverse kabinet veranderd in een ideologische snelkookpan.

Wynia's Week verschijnt 156 keer per jaar en wordt **volledig mogelijk gemaakt** door de donateurs. Doet u mee? [**Doneren kan zo**](#). **Hartelijk dank!**